

CON TIM BỒI RỐI

Đăng Nguyên

*Còn đây một côi đơn côi
"Con tim bồi rối" sầu đời riêng mang*

Sau khi nghe tiếng chuông, với dáng điệu mệt mỏi của tuổi già, bà Tám chậm chậm đi từng bước ra nhìn cửa sổ, vén tấm màn coi thử ai; và khi thoáng thấy người quen, bà chẳng hỏi han gì nên mở ngay.

- Trời ! Thăng quý sứ. Mà chết tiệt ở đâu mà giờ này mới xuống thăm má vậy hả con? Con đi bằng gì, ai chở? Bà mừng hỏi.

- Con mới xuống tức thì bằng xe đò, rồi đón taxi tới đây, Luân trả lời.

- Vợ con mà y đâu sao tao không thấy đi chung, bà Tám hỏi.

Làm như không nghe gì, Luân hỏi ngược lại:

- Má, má khỏe không má?

- Khỏe gì con. Nay yếu mai đau, suốt ngày hết ra rồi vô chớ chẳng biết đi đâu. Lỡ có chết thì cũng chỉ một mình, có đứa nào nhớ tới thăm thì cũng vui một chút, bà Tám tự than.

Nghe tiếng chuông điện thoại reo mấy hồi, Luân vội móc phone ra khỏi vò.

- Hello! Ủ, mới tới about thirty minutes. Có gì, tắm rửa xong khoảng six thirty (6:30) đến đón. Oh, "sh...", anyway, I have something to tell you guys down there, Luân nói qua phone.

- Tụi nó ở trên bây giờ "láo" lắm. Nhờ tui "dàn dựng (!)" xong xuôi, rồi ông thấy đó..., "sh...", tức lắm ông ơi... "F..." Tụi nó toàn là VC không à (?), Luân nãy giờ vừa lất khất đi lại, vung tay nói oang oang.

Bà Tám nãy giờ nhìn Luân để ý từng cử chỉ không sót gì kể cả những tiếng chửi thề "rất Mỹ", nhưng nghe khó lọt tai, có lẽ học được từ khi làm thông dịch viên cho GIs.

- Ăn uống gì chưa con? Thôi vô tắm rửa gì đi tao gọi em mà về nó chở đi ăn, bà nói cắt ngang khi Luân đang ngon tron trên phone.

- OK. Thôi bye, see you later, man.

Luân dứt phone và với lấy cái xách tay lên sofa ở phòng khách, Luân lục lấy quần áo và khăn tắm, rồi không biết đang nghĩ gì nên ngồi đó, buông thêm một tiếng "sh...", quên cả việc đi tắm.

- Mấy giờ thằng Hiếu con Thảo về má? Luân hỏi bà Tám.

- Giờ này chắc đang trên đường về, bà Tám trả lời.

- Sao con thấy hai đứa không đứa nào chịu lập gia đình gì hết tron, Luân hỏi tiếp.

- Hai đứa nó cứ lo là nếu lập gia đình thì không ai lo cho má, bà Tám tiếp lời.

- Thì má lên ở với con, Luân nói.

- Thôi, má ở dưới này quen rồi. Con đi vô tắm đi, tí nữa tụi em mà về rồi đi ăn luôn, bà Tám nói.

Khi Luân đóng cánh cửa phòng tắm, vụn nước chảy xối xả thì ở ngoài này phone reo réo rất. Bà tám sực nhớ lúc nãy Luân nói với ông nào đó toàn là những chuyện thiên hạ, chuyện cộng đồng, lại chêm xi xô tiếng Mỹ, nên phân vân tự hỏi không hiểu tại sao thằng này từ trước tới giờ đâu có cái tính như vậy, nhưng bây giờ lại thích rêu rao nói xấu người này người kia, mà họ lại là anh em bằng hữu cùng quê, cùng làng với nó, chứ ai đâu xa lạ!?

Bà Tám lẩm bẩm chờ tí nữa Luân tắm xong bà sẽ hỏi cho cặn kẽ.

* * * * *

Hồi ấy, ngày đầu tiên khi gia đình Luân bước vào nhà bà, ai ai cũng đón chào như có thêm những thành viên mới trong gia đình. Bà nghĩ vì bà đi trước nên ra hội làm giấy tờ bảo trợ về ở chung cho đỡ buồn. Nhà có ba mẹ con, chồng mất tin tức khi thất lạc ở Phú Quốc. Nhà vui nhộn hẳn lên, đặc biệt vợ chồng Luân đối xử rất tốt với gia đình bà Tám. Lúc nào cũng má con ngọt sớt.

- Chà, đi đâu mà diện dữ anh Luân? Cô Thảo hỏi.

- Hey, what's up *man*, anh mới tới. Về lúc nào mà anh không hay, Luân vừa trả lời, vừa hỏi.

- Chị đâu không đi cùng, hồi này giờ không biết ai gọi mà phone reo quá chùng, Thảo hỏi tiếp.

- Luân, mày trả lời thiệt cho tao nghe cái chuyện này. Đúng ra tao gọi lên trên đó lâu rồi nhưng mà cứ quên, ở dưới này bà con cùng quê con bàn tán chuyện, chuyện không thể tin được, bà Tám chọt hỏi.

- Chuyện gì má, Luân hỏi lại.

- Thì chuyện mày, mày mới cặp cái con nào làm ở tòa thị chính thị chung gì đó, nghe nói nó đi đâu là mày cứ bắt chéo tay đứng sau lưng như một thằng hầu, đúng hông?, Bà Tám làm một hơi.

- Làm gì có má, mà má nghe ai nói, Luân đáp.

- Tao nghe nó tên là, là gì Má Đĩ Sần hay Má Đĩ Siếc đó. Tao còn nhớ năm ngoài con nhỏ đó đi "hó ni mun" ở đâu ở Hà Quai, Hà Quái gì đó. Nè mày, nghe nè, Ngày 7 tháng 7 năm 07, tức là tam thất: thất tín, thất đức, và thất bại đó con, có chạy đàng trời cũng không khỏi THẤT CHỨC. Mày nghĩ sao mà lẻo đẻo, tò tở để theo cái lơu lẹo đó hả con, sao đường ngay lối thẳng mà hồng chịu đi?, bà Tám tiếp.

- Có tiếng phone reo, Luân bước ra ngoài sân nói chuyện khá lâu. Vừa đẩy cửa vào Luân nghe bà Tám nói:

- Con à, mày xuống dưới này thăm má với hai em hay là xuống đây gặp bạn bè đi rêu rao chuyện này chuyện nọ.

Luân chỉ im lặng. Phone lại reo! Luân mở phone.

- Chú hả, đi đâu từ sáng sớm đến giờ mà cháu chưa thấy chú tới? Giọng cô gái qua phone.

- Buồn quá chú đi xa ít ngày, Luân trả lời:

- Chú đang ở đâu mà xa? Chú có biết lúc này mấy người ở đây đang tổ chức vui chơi hội hè picnic gì đó không? Giọng the thé cứ oang oang, lơu lên lẹo xuống.

- Cháu có biết là từ sáng tới giờ có mấy người ở trên gọi nói với chú là coi thử tụi nó có làm được như hồi trước không, Luân lại thao thao, nhưng không vãng tục và chửi thề, có vẻ như khúm núm và kính nể người đối thoại, dù rằng vẫn xưng nhau "chú, cháu".

- Nhưng mà cháu ơi để chú đi vài bữa, nửa tháng cho nhẹ cái đầu, I need a break, OK, Luân tiếp.

- Mà chú ơi! Hôm qua chú (BS) gọi hỏi cháu là phải liên lạc gấp với chú, vì ở đây người ta đã nộp danh sách chữ ký bãi nhiệm rồi, giọng cô gái năn nỉ.

- I'm crazy, too; Luân trả lời.

- OK, nếu chú và mọi người không tín nhiệm cháu nữa thì cứ đi tìm người khác. Cháu không làm nữa, OK..., cô gái gắt lên rồi cúp phone cái rụp.

Ngồi trên chiếc xe đồ ngược Bắc, cạnh cô gái thật là dễ thương. Muốn đôi lời tán tỉnh (vì cái này là nghề của chàng thấm từ trong máu) nhưng rồi Luân lại thiếp đi... Luân giật mình thức dậy, buông tiếng chửi thề "*sh... F...*" vì chiếc xe mới phang qua đoạn đường còn gồ ghề khá dài, mà bộ giao thông chưa làm xong. Nhìn dáo dác, không thấy cô gái bên cạnh, có lẽ cô ấy chọn chỗ khác rồi. Đoạn đường gồ ghề chết tiệt bị bỏ lại sau lưng, trả lại êm ái cho chiếc xe và mọi người. Từ dàn máy trên xe, giọng hát truyền cảm của cô ca sĩ nghe quen quen "*Anh còn nợ em, chim về Núi Nhạn, trời mờ mưa đêm, trời mờ mưa đêm...*" Bàn tay Luân tự nhiên đưa lên vuốt vuốt ở ngực khi lời cuối có đoạn "*Anh còn nợ em, con tim bối rối, con tim bối rối, anh còn nợ em*" ...

Dường như chuyến xe đang đưa Luân vào ngõ hẹp cuộc đời - Êm êm mà hiu quạnh lắm, thật cô đơn và thật trống vắng, tự trách mình sao lại *bôi mặt đôi tên!*